

гледало по часове срещу праздникъ. И стори му се, че това е неговото чисто невинно око, запазено отъ тогазъ, когато Павелъ не знаеше какво нещо е живота и каква е борбата за да изкарашъ ежедневния хлѣбъ. И сега мъждукащото кандило му омилѣ като свидна радостъ.

Спрѣлъ погледъ о кандилото, Павелъ не снемаше очи. И колкото повече се вгледваше въ малкото блѣдо пламъче, колкото премрежваше клепки, за да задържи въ окото си трептящитѣ лъчи — толкова заристъ ставаше пламъка. Отъ кандилцето сѣкашъ се излъчваха хиляди зари, които като златни паяжини се протѣгаха до него и галѣха лицето му, шепнѣха му нѣкаква вълшебна приказка.